

The Holy See

PRZEMÓWIENIE OJCA ŚWIĘTEGO LEONA XIV DO PRZEOONYCH I PRACOWNIKÓW SEKRETARIATU STANU

*Sala Klementyńska
Czwartek, 5 czerwca 2025 r.*

[Multimedia]

*Eminencjo, Księżę Kardynale Pietro Parolin,
Ekscelencje, drodzy Bracia w biskupstwie i kapłaństwie,
Drogie Siostry i drodzy Bracia!*

Przede wszystkim dziękuję Sekretarzowi Stanu za słowa wprowadzenia, które skierował do mnie oraz za nieustanną współpracę, jaką mi oferuje podczas pierwszych kroków mojego Pontyfikatu.

Bardzo się cieszę, że mogę być tutaj z wami, którzy pełnicie cenną służbę dla życia Kościoła, pomagając w realizacji powierzonej mi misji. Jak bowiem stwierdza *Praedicate Evangelium*, Sekretariat Stanu, jako Sekretariat papieski kierowany przez Sekretarza Stanu, bezpośrednio wspomaga Papieża w wykonywaniu jego najwyższej misji (por. art. 44-45).

Pociesza mnie świadomość, że nie jestem sam i że mogę dzielić z wami odpowiedzialność za moją powszechną posługę.

Nie ma tego w tekście, ale mówię bardzo szczerze, że w ciągu tych kilku tygodni –

nie minął bowiem jeszcze miesiąc mojej misji w tej Piotrowej posłudze – stało się oczywiste, że Papież nie może iść naprzód sam. Bardzo potrzebne, wręcz niezbędne, jest móc liczyć na współpracę wielu osób w Stolicy Apostolskiej, a w szczególności sposób – was wszystkich z Sekretariatu Stanu. Z całego serca wam dziękuję!

Historia tej Instytucji sięga, jak wiemy, końca XV wieku. Z biegiem czasu, nabrała ona coraz bardziej powszechnego charakteru i znacznie się poszerzyła, wraz z rosnącym postępem, stopniowo przejmując kolejne zadania, wynikające z nowych potrzeb zarówno w zakresie kościelnym, jak i w stosunkach z państwami i organizacjami międzynarodowymi. Obecnie prawie połowa z was to wierni świeccy. Kobiety, zarówno świeckie jak i siostry zakonne, stanowią ponad pięćdziesiąt osób.

Ten rozwój sprawił, że Sekretariat Stanu odzwierciedla dziś sobą oblicze Kościoła. Chodzi o wielką wspólnotę, która pracuje u boku Papieża: razem dzielimy pytania, trudności, wyzwania i nadzieje Ludu Bożego, obecnego na całym świecie. Czynimy to, zawsze wyrażając dwa istotne wymiary: *wcielenie* i *katolickość*.

Jesteśmy „wcieleni” w czasie i w historii, ponieważ jeśli Bóg wybrał drogę człowieczeństwa i języki ludzi, to również Kościół jest powołany, aby iść tą drogą, aby radość Ewangelii mogła dotrzeć do wszystkich i być przekazywana we współczesnych kulturach i językach. A jednocześnie staramy się zawsze zachować katolickie, uniwersalne spojrzenie, które pozwala nam doceniać różne kultury i wrażliwości. W ten sposób możemy być siłą napędową, która angażuje się w budowanie komunii między Kościołem Rzymu a Kościołami lokalnymi, a także w budowanie relacji przyjaźni we wspólnocie międzynarodowej.

W ostatnich dziesięcioleciach, te dwa wymiary – bycie wcielonym w czasie i posiadanie uniwersalnego spojrzenia – stały się coraz bardziej konstytutywnymi elementami pracy kurialnej. Na tę drogę skierowała nas reforma Kurii Rzymskiej, przeprowadzona przez św. Pawła VI, który inspirować się wizją Soboru Watykańskiego II, silnie odczuwał potrzebę, aby Kościół był wrażliwy na wyzwania historii, biorąc pod uwagę „szybkość dzisiejszego życia” i „zmienione warunki naszych czasów” (*Regimini Ecclesiae universae*, 15 sierpnia 1967). Jednocześnie podkreślił on potrzebę służby, która wyraża katolickość Kościoła i w tym celu postanowił, że „ci, którzy są obecni w Stolicy Apostolskiej, aby nią zarządzać, powinni być powołani ze wszystkich części świata” (*tamże*).

Wcielenie odsyła nas zatem do konkretnej rzeczywistości, do specyficznych i szczegółowych zagadnień, którymi zajmują się różne organy Kurii. Podczas, gdy powszechność, odwołując się do tajemnicy przyjmującej różne formy jedności Kościoła, wymaga pracy syntetyzującej, która może wspomóc działalność Papieża. I właśnie Sekretariat Stanu stanowi to ogniwo łączące i syntetyzujące. W rzeczywistości, Paweł VI – doskonały znawca Kurii Rzymskiej – chciał nadać tej instytucji nowy kształt, ustanawiając ją jako punkt łączący, i tym samym określając jej fundamentalną rolę koordynacyjną, wobec innych Dykasterii i Instytucji Stolicy Apostolskiej.

Ta rola koordynacyjna Sekretariatu Stanu została podjęta w niedawnej Konstytucji Apostolskiej *Praedicate Evangelium*, wśród wielu zadań powierzonych Sekcji ds. Ogólnych, pod kierownictwem Substytutu z pomocą Asesora (por. art. 45-46). Obok Sekcji ds. Ogólnych, ta sama Konstytucja

wymienia Sekcję ds. Stosunków z Państwami i Organizacjami Międzynarodowymi, kierowaną przez Sekretarza z pomocą dwóch Podsekretarzy, której zadaniem jest dbanie o stosunki dyplomatyczne i polityczne Stolicy Apostolskiej z państwami i z innymi podmiotami prawa międzynarodowego, w tym delikatnym momencie historii. Natomiast Sekcja ds. Personelu Dyplomatycznego, wraz z Sekretarzem i Podsekretarzem, zajmuje się opieką nad Przedstawicielstwami Papieskimi i członkami Korpusu Dyplomatycznego, tutaj w Rzymie oraz na całym świecie.

Wiem, że zadania te są bardzo wymagające i, czasami, mogą nie być właściwie rozumiane. Dlatego pragnę wyrazić wam moją bliskość, a przede wszystkim moją głęboką wdzięczność. Dziękuję wam za kompetencje, które oddajecie do dyspozycji Kościoła, za waszą pracę, prawie zawsze ukrytą oraz za ducha ewangelicznego, który ją inspiruje. Pozwólcie mi, właśnie z powodu mojej wdzięczności, skierować do was wezwanie, nawiązując ponownie do św. Pawła VI: niech to miejsce nie będzie skażone ambicjami i antagonizmami; bądźcie natomiast prawdziwą wspólnotą wiary i miłości, „braćmi i synami Papieża”, którzy hojnie poświęcają się dla dobra Kościoła. (por. *Przemówienie do Kurii Rzymskiej*, 21 września 1963).

Wszystkich was powierzam wstawiennictwu Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła i, dziękując wam, ponieważ wiem, że codziennie modlicie się za mnie – mam taką nadzieję! – z serca błogosławię każdego z was, waszych bliskich i waszą pracę. Dziękuję!